

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 101.466 van 4 december 2001
in de zaak A. 95.000/VII-22.650**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. STAELENS,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Canadesen Hof
 Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 29 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 16 november 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GOETHALS, die, loco advocaat B. STAELENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 20 december 1998 en verklaarde zich op 21 december 1998 vluchteling.

1.2. Op 16 november 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 juni 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 22 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Betrokkene steunt haar asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die door haar echtgenoot, O. S., werden aangevoerd. Zij voegt hieraan toe niet terug te kunnen naar Kosovo omdat er in haar regio nog Serviërs aanwezig zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van het door haar echtgenoot ingediend dringend beroep een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen. Eenzelfde beslissing dringt zich derhalve op voor betrokkene.

Wat betreft de door betrokkene ingeroepen vrees voor de aanwezige Serviërs in haar dorp dient overigens te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in de gemeente Srbica nog slechts weinig

Serviërs aanwezig zijn en dat het momenteel deze Serviërs zijn die directe bescherming van de internationale troepen macht KFOR dienen te genieten (UNHCR/OSCE, Assessment of the Situation of Ethnic Minorities in Kosovo, september 1999 en januari 2000).

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 november 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

"III.1. Schending van het internationaal Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen, ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953.

Schending van het protocol betreffende de status der Vluchtelingen opgemaakt te New York op 31 januari 1967.

Schending van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980, inzonder van artikel 48 en artikel 52 §1 van deze wet.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

Schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet gedragen worden.

III.2. Bij de betwiste beslissingen wordt er van uitgegaan dat de verzoekende partij zondermeer zou verwijzen naar de algemene conflictsituatie in Kosovo tussen de Serviërs en de etnische Albanezen. In de betwiste beslissingen wordt er van uitgegaan dat overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen zich hebben teruggetrokken en de regio onder internationa(a)l(e) toezicht en bestuur is geplaatst. Omwille van deze resolutie en omwille van de inspanningen van de internationale gemeenschap, zouden de door de verzoekende partij geschetste moeilijkheden, geen gevolg meer zijn van een te onderzoeken vervolging, maar puur sociaal-economische problemen zijn.

III.3. Volkomen ten onrechte wordt er in de betwiste beslissingen van uit gegaan dat het onder internationaal toezicht en bestuur plaatsen van Kosovo zou impliceren dat er een einde is gesteld aan alle daden van vervolging die door de Servische milities worden doorgevoerd ten aanzien van de etnische Albanezen.

M.b.t. het begrip "vervolging" kan er in ieder geval verwezen worden naar art. 65 van het Handboek van het Hoogcommissariaat voor Vluchtelingen van de UNO waarbij er duidelijk wordt uiteengezet dat vervolging door een ander(e) bevolkingsgroep moet gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, als de bevoegde overheid niet in staat is om een efficiënte bescherming te bieden.

De stelling dat de KFOR-troepen in staat zouden zijn om een efficiënte bescherming te bieden aan de etnisch Albanezen, is al te optimistisch gebleken. Uit de recentste persartikelen met verklaringen van de hoogste KFOR-autoriteiten blijkt er

afdoende dat de KFOR-troepen daartoe niet in staat zijn. De stelling dat per definitie elke vervolging is uitgesloten omwille van de inspanningen van de internationale gemeenschap, is dus al te absoluut. Deze al te absolute stelling kan het betwiste besluit niet schragen.

III.4. Het feit dat de verzoekende partijen niet de enige slachtoffers zijn die als Albanezen vervolgd worden door de Serviërs, impliceert al evenmin dat de verzoekende partij niet als vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève zou kunnen aanzien worden.

Daarbij kan er ondermeer verwezen worden naar de vroegere rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Meer bepaald kan er verwezen worden naar de zaak Mohamed Noor (VB/94/1 00/E71).

In deze beslissing werd er ondermeer gewezen : "overwegende dat appellant niet moet bewijzen "dat zijn toestand afwijkt van zijn landgenoten die eveneens te lijden hebben onder de gevolgen van de burgeroorlog" zoals vermeld in de bestreden beslissing; dat een burgeroorlogssituatie op zich de toepassing van het Verdrag van Genève niet uitsluit, maar dat in elk individueel geval de vrees voor vervolging om een van de in het Verdrag vermelde gronden moet onderzocht worden (R.V.ST., nr 43.082, 26 mei 1983, *Revue du droit des étrangers*, 1993, 336)" De rechtspraak die er is ontwikkeld m.b.t. de burgeroorlog in Somalië, is analoog toepasbaar op de situatie tengevolge de burgeroorlog in Joegoslavië en de vervolging van de Etnisch Albanezen door de Serviërs.

Noch het feit dat Kosovo dichterbij België ligt dan Somalië noch het feit dat er aldus meer Kosovaren dan Somaliërs naar België zijn gevlucht, kan impliceren dat er een andere interpretatie zou moeten gegeven worden.

III.5. In casu dient er dus bij de asielaanvraag onderzocht te worden of de verzoekende partij bescherming kon verleend worden tegen de vervolging door de Serviërs, zonder dat de notie vervolging kan uitgesloten worden omdat ook andere etnisch-Albanezen slachtoffer werden van deze vervolging.

Waar enerzijds een burgeroorlogssituatie de erkenning niet uitsluit, weet de verzoekende partij uiteraard ook wel dat een burger-oorlogssituatie niet ipso facto leidt tot een erkenning.

De verzoekende partij heeft aldus het eigen verhaal uiteengezet en de eigen specificiteiten waarom de verzoekende partij is vervolgd, uiteengezet.

In het betwiste besluit is er niet aangegeven dat het eigen vluchtelingenverhaal kennelijk onwaar of bedrieglijk zou zijn. Neen, er is eigenlijk gemotiveerd dat dit eigen verhaal niet eens zou moeten onderzocht worden, omwille van de reeds weerlegde redenen.

Aldus worden artikel 48 en 52 van de Vreemdelingenwet in ieder geval geschonden.

III.6. Ten onrechte bovendien wordt het feit dat de verzoekende partij niet meer over een woning beschikt bestempeld tot een louter socio-economisch probleem en tot een loutere moeilijke naoorlogse levensomstandigheid. Het niet meer kunnen beschikken over een woning is uiteraard ook een socio-economisch probleem, maar het niet kunnen beschikken over een woning impliceert al evenzeer dat de bescherming die men nodig heeft tegen de Servische agressie, des te moeilijker is.

III.7. In de ontvankelijkheidsfase had er dus moeten geoordeeld worden dat in de gegrondheidsfase moest onderzocht worden of de verzoekende partij effectief aan het begrip vervolging voldeed.

Enkel en alleen had de toegang tot de gegrondheidsfase kunnen geweigerd worden, indien er zou zijn vastgesteld dat de feiten die door de verzoekende partij werden ingeroepen, kennelijk onwaar of bedrieglijk zijn.

Er is in casu dus niet vastgesteld dat de feiten die door de verzoekende partij zijn ingeroepen, kennelijk onwaar of onbedrieglijk zouden zijn.

Met de betwiste beslissingen heeft men geoordeeld dat het feit dat de verzoekende partij als etnisch-Albanees Kosovo was ontvlucht, hem eigenlijk automatisch afsneed van de gegrondheidsfase.

Deze oordeelsvorming strijdt met de rechtspraak die er is ontstaan m.b.t. de Somalische burgeroorlog en strijdt met de reële situatie in Kosovo, zoals die afdoende duidelijk is gebleken uit de in de pers geslaakte noodkreten van de internationale troepen in Servië.

De ingeroepen rechtsgronden zijn dan ook op kennelijke wijze geschonden.";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending aanvoert van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat dit Verdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat aan het Verdrag van Genève derhalve een directe werking moet worden ontzegd zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending ervan niet dienstig kan inroepen; dat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is;

2.3. Overwegende dat artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend; dat de Conventie van Genève de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder, wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat, wat betreft huidige zaak, artikel 52, § 2, 2/ bepaalt dat de asielaanvraag onontvankelijk kan worden verklaard wanneer zij kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat bijgevolg de bewering van de verzoekende partij dat de toegang tot de gegrondheidsfase enkel kan worden geweigerd indien wordt vastgesteld dat de verklaringen van de asielzoeker bedrieglijk zijn, niet kan worden bijgetreden; dat dienvolgens het middel in zoverre het gestoeld is op de schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de vreemdeling die zich vluchteling verklaart en aan de grens vraagt als dusdanig te worden erkend; dat in casu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich niet aan de grens, maar bij de algemene directie van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel kandidaat-vluchteling heeft verklaard; dat de ingeroepen schending van artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet juridische grondslag mist;

2.5. Overwegende dat het niet duidelijk is waarop de verzoekende partij de ingeroepen schending van het gelijkheidsbeginsel baseert; dat, voor zover zij bedoelt dat Kosovaren en Somaliërs verschillend behandeld worden, niettegenstaande zij zich in eenzelfde situatie bevinden, de verzoekende partij nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat het inderdaad gaat om gelijkaardige situaties en dat er sprake zou zijn van een ongelijke behandeling; dat de verzoekende partij enkel verwijst naar “de rechtspraak die (...) is ontstaan met betrekking tot de Somalische burgeroorlog”;

2.6. Overwegende dat, wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motivering, uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal besluit tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag op grond van de volgende elementen:

- de verzoekende partij steunt haar asielaanvraag op dezelfde motieven als haar echtgenoot en ten aanzien van hem werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen;
- de verzoekende partij zegt de nog aanwezige Serviërs in haar regio van herkomst in Kosovo te vrezen, terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat in die specifieke regio slechts weinig Serviërs aanwezig zijn en dat het voornamelijk de Serviërs zijn die bescherming behoeven;

Overwegende dat de bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij is gebaseerd op de overweging dat de Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking en de oorlogsomstandigheden niet meer actueel zijn, nu overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de Servische troepen zich uit Kosovo hebben teruggetrokken en de regio onder internationaal toezicht en bestuur werd geplaatst; dat de moeilijke na-oorlogse levensomstandigheden en het verlies van een woning problemen van socio-economische aard zijn die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling van de actuele toestand in Kosovo steunt op genoemde resolutie 1244; dat de verzoekende partij deze vaststelling van de actuele toestand trachten te ontcrachten door te verwijzen naar minder gezaghebbende bronnen, zonder deze bovendien te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie; dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden wanneer zij stelt dat het feit dat zij niet het enige slachtoffer is die als Albanees vervolgd wordt niet impliceert dat zij niet als vervolgd in de zin van de Conventie van Genève zou kunnen aanzien worden en dat een burgeroorlogssituatie de erkenning als vluchteling niet uitsluit; dat uit de bestreden beslissing immers niet blijkt dat de commissaris-generaal het tegenovergestelde heeft beweerd; dat bovendien moet worden opgemerkt dat de commissaris-generaal elk geval individueel beoordeelt, rekening houdend met alle elementen van de zaak; dat de beslissing van de commissaris-generaal niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat de verzoekende partij ook niet op concrete wijze aantoonst dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de

tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier december tweeduizend en één, door

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

M.-R. BRACKE.